

[Thisted Knudsen.]

i anledning af mordet på hipolederen Erik V. Petersen. Ved denne aktion dræbtes bl. a. overingeniør Robert Christensen, urmager Aksel Jensen og assurandør Aage Milfeldt, og endvidere foretoges drabsforsøg mod højesteretssagfører Bunch-Jensen. Denne mand, der er en af besættelsestidens værste forbrydere, der ved alle instanser, senest ved højesterets dom af 9. april d. å., enstemmigt er dømt til døden — det er ham, man officielt stikker ud overfor offentligheden, da man skal begrunde nedsættelsen af denne kommissionsdomstol. Jeg tillægger ikke den anden begrundelse særlig megen betydning, at der skulle cirkulere rygter af lignende art blandt fangerne i fængslet. Det kunne derfor ikke være anderledes, end at dette skridt fra ministeriets side både måtte undre og forundre, og derfor forekommer det mig, at justitsministeren skylder det høje ting en redegørelse for, hvorfor han tog dette ekstraordinære skridt.

Jeg skal derfor tillade mig at stille følgende forespørgsel til den højtærede justitsminister:

„Med hvilken begrundelse har justitsministeren nedsat en kommission til undersøgelse af rigtigheden af de af den dødsdømte Jørgen Lorentzen fremsatte beskyldninger mod en række danske personer?“

Justitsministeren (Busch-Jensen): Til indledning fremsatte den ærede forespørger nogle betragtninger, som gik ud på, at det strafferetlige opgør efter besættelsen forlængst burde have været sluttet, og den ærede forespørger knyttede dertil den bemærkning, at der var fremkommet en offentlig kritik af justitsministeren gående ud på, at der ikke sættes fuld kraft ind på opgøret. Ja, vi kan alle være enige om, at det er ønskeligt, at opgøret efter besættelsen bringes til afslutning så hurtigt som muligt, men hvis man bygger kritikken på den antagelse, at der ikke er sat fuld kraft ind på opgøret, så er man galt underrettet. Der er stadig af alle de instanser, der har med opgøret at gøre, sat den allerstørste kraft ind på at føre det igennem. De oplysninger, jeg tid efter anden har modtaget, går da også ud på, at vi her i landet står meget nærmere ved afslutningen end i de andre lande, der har måttet gennemføre lignende aktioner. Så de,

der hører en sådan kritik, kan i hvert fald berolige kritikerne med, at de er forkert underrettet.

Skal man endelig tale om det, så ligger den misère, der er tilstede, på et helt andet punkt. Den ligger deri, at det store arbejde, som er ført igennem i det bredest mulige omfang for at få ende på de ekstraordinære sager, har ført til, at den ordinære retspleje er kommet til at slæbe på. Jeg minder om, at jeg allerede i 1945 sagde — og vi var alle klar over det —, at vi ville fremskynde det ekstraordinære opgør, selv om det skulle ske på bekostning af tempoet i det ordinære opgør. Nu er det tidspunkt kommet, da den opgave, vi skal give os i lag med, er at få rettet den ordinære retspleje op, de ordinære straffesager og de ordinære civilsager, og jeg tillader mig at erindre om, at det blev nævnt i regeringserklæringen ved denne rigsdags-samlings åbning som et af de punkter, regeringen lagde vægt på at vie sine kræfter: at få den ordinære retspleje fremmet så meget som muligt.

Jeg skal så vende mig til den nedsatte kommissionsdomstol. Det kom for nogen tid siden ad forskellige veje til justitsministeriets kundskab, at der i kredsen om dem, der har været straffet for unational virksomhed — både dem, der nu afsøner deres straf eller afventer den endelige afgørelse, og dem, der efter udstået straf befinder sig uden for fængslets mure —, bredte sig rygter, som måtte påkalde ministeriets opmærksomhed. Rygterne går ud på, at der i tiden før den tyske kapitulation var knyttet forbindelser og indledet forhandlinger mellem på den ene side højere officerer og politimænd og politikere i ledende stillinger og på den anden side organer for besættelsesmagten og ledere af hipokorpset og varulvebevægelsen — forhandlinger, som skulle tage sigte på et nært samarbejde i den situation, der kunne opstå ved et tysk sammenbrud. Der foreligger for mig ikke nogen dokumentation for, at rygterne taler sandhed, men rygterne knyttes behændigt til forskellige faktiske forhold, og de vil, hvis de får lov at leve deres liv uforstyrret, pludselig kunne slå ud i en bølge af mistænkeliggørelse.

Det står sådan for mig, at det var nødvendigt at søge klarhed tilvejebragt om, hvad der ligger til grund for de rygter, som